

VISS PĀRĒJAIS IR KOMENTĀRI

SABATA PĒCPUSDIENAI

ATMIŅAS PANTS:

„Bet kā tad tu tiesā savu brāli? Jeb arī: kāpēc tu nicini savu brāli? Mēs taču reiz visi stāvēsim Dieva soģa krēsla priekšā!” (Rom.14:10)

Reiz kādam slavenam rabīnam lūdza izskaidrot Toru, stāvot uz vienas kājas. Tā stāvot, rabīns sacīja: „Toras būtība ir nedarīt citam to, kas Jums šķiet sāpīgs vai kaitīgs. Viss pārējais ir komentāri.”

Neatkarīgi no tā, vai piekrītam šī rabīna apgalvojumam, viņam ir zināma taisnība. Daži mūsu ticības aspekti ir pamats, bet citi – „komentāri”. Tas nozīmē, ka sākotnēji viss bija vērsts uz glābšanas pamatprincipiem. Kāda ir bauslības, visas Vecās Derības vai tikai Desmit baušļu, loma glābšanas jomā? Pāvilam vajadzēja skaidri norādīt, uz ko pamatojoties Dievs pieņem cilvēku. Iespējams, ka šī plašā tēma veiksmīgi apkopota kāda cietumsarga – pagāna – jautājumā: „Kas man jādara, lai es tiktu pestīts?” (Ap.d.16:30)

To paskaidrojot, Pāvils izteica arī virkni „komentāru”. Lai gan dažos jautājumos Pāvila nostāja ir stingra un nemainīga, ir jautājumi, par kuriem viņa uzskati ir visnotaļ liberāli. Tā iemesls ir fakts, ka tās nav būtiskākās lietas, tie ir „komentāri”. Tajā pašā laikā, kaut gan šīs tēmas pašas par sevi varbūt nav pamattēmas, būtiska bija kristiešu attieksme citam pret citu, risinot šos jautājumus.

Lūdzu, iepazīstieties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles studijām 25.septembrī.

VĀJAIS BRĀLIS

Rom.14:3 jautājums bija, vai atļauts ēst gaļu, kas varētu būt tikusi upurēta elkiem. Jeruzalemes padome (Ap.d.15) nolēma, ka pagānu ticīgajiem būtu jāatturas no šādu pārtikas produktu iekļaušanas savā diētā. Tomēr nebija skaidrs, vai sabiedriskajā tirgū pārdotā gaļa bija no elkiem pienesto dzīvnieku upuriem (skat.1.Kor.10:25). Dažiem kristiešiem šis jautājums bija vienaldzīgs; citi, ja pastāvēja kaut vismazākās šaubas, labāk izvēlējās dārzeni diētā. Šis jautājums ne mazākā mērā nebija saistīts ar veģetārismu vai veselīgu dzīvesveidu. Pāvils šajā tekstā arī necenšas iegaltot, ka ir atcelta atšķirība starp šķīstu un nešķīstu gaļu. Tā nav šī jautājuma būtība. Nebūtu pareizi uztvert frāzi „savā ticībā ēd visu” (Rom.14:2) kā atļauju ēst jebkādu dzīvnieku – gan šķīstu, gan nešķīstu – gaļu. Salīdzinājums ar citām Jaunās Derības vietām šādu apgalvojumu neapstiprinātu.

Tajā pašā laikā „uzņemt” kādu ticībā vāju cilvēku nozīmētu šim cilvēkam piemērot pilntiesīgu dalību un sociālo statusu. Ar šo cilvēku nevajadzēja strīdēties, viņam tika nodrošinātas tiesības izveidot savu priekšstatu un viedokli.

Kādu principu būtu vēlams aizgūt no Rom.14:1-3? _____

Svarīgi arī izprast, ka 3.pantā Pāvils par ticībā vājajiem neizsakās negatīvi vai noraidoši. Viņš arī nesniedz šādiem cilvēkiem padomu, kā kļūt stiprākiem. Attiecībā uz Dievu pārāk centīgais (tā citu kristiešu, nevis Dieva nodēvēts) kristietis tiek pieņemts. Dievs viņu pieņem.

Kā Rom.14:4 apstiprina tikko aplūkoto tēmu? _____

Paturot prātā šīs dienas lasījumā ietvertās tēmas, vai zināmos brīžos un vietās nebūtu jāiejaucas – ja ne cilvēka sirdī, tad vismaz viņa rīcībā? Vai mums jāatkāpjas visās situācijās, neko nedarot un nesakot? Jes.56:10 uzraugi aprakstīti kā „bez izpratnes, tie ir mēmi suņi, kas nemāk riet”. Kā varam zināt, kad paklusēt un kad runāt? Kā panākt atbilstošu līdzsvaru? _____

CIK LIELS BŪS TAVS MĒRS

Izlasiet Rom.14:10. Kā Pāvils pamato brīdinājumu būt piesardzīgiem, tiesājot citus? _____

Dažreiz mums ir tieksme citus bargi nosodīt, kaut gan bieži viņi dara to pašu, ko arī mēs darām. Iespējams, ar liekulību apmānīsim sevi, bet ne Dievu, kurš ir brīdinājis: „Netiesājiet, lai jūs netopat tiesāti. Jo, ar kādu tiesu jūs tiesājat, ar tādu jūs tapsit tiesāti; un, ar kādu mēru jūs mērojat, ar tādu jums taps atmērots. Bet ko tu redzi skabargu sava brāļa acī, bet baļķi savā acī neieraugi? Jeb kā tu vari sacīt uz savu brāli: laid, es izvilkšu skabargu no tavas acs, – un redzi, baļķis tavā paša acī?” (Mat.7:1-14)

Kāda nozīme ir Pāvila pieminētajam Vecās Derības tekstam? Rom.14:11. _____

Citāts no Jes.45:23 atbalsta domu, ka visiem jātop tiesātiem. Tiek norādīts, ka katram būs jāatbild par savu dzīvi un saviem darbiem (12.p.). Neviens nevar atbildēt cita vietā. No šī nozīmīgā aspekta raugoties, mēs neesam savu „brāļu sargi”.

Kā šajā kontekstā izprast Pāvila rakstīto Rom.14:14? _____

Tēma joprojām ir par elkiem upurēto ēdienu. Skaidri saprotams, ka šeit nav runa par šķīsto un nešķīsto ēdienu atšķirībām. Pāvils skaidro, ka paši par sevi elkiem pienestie ēdieni nav slikti. Galu galā, kas vispār ir elks? Tas nav nekas (skat. 1.Kor.8:4), tādēļ kāda starpība, vai kāds pagāns šo ēdienu pienesis kā ziedojumu kādai vārdes vai bulļa statujai?

Cilvēkam nevajadzētu iet pretēji savai sirdsapziņai. Tas attiecas pat uz cilvēkiem ar pārāk jūtīgām sirdsapziņām. Acīmredzot „stiprie” brāļi un māsas šo aktu nespēja izprast un pieņemt. Viņi ienīda „vājo” brāļu un māsu apzinīgumu un lika viņiem ceļā klupšanas akmeņus.

Vai arī Jums, dedzīgi cenšoties kalpot Kungam, varētu pastāvēt risks pret to, ko Pāvils šeit brīdina? Kādēļ jābūt piesardzīgiem, lai, neskatoties uz vislabākajiem nolūkiem, nekļūtu par citu sirdsapziņām? _____

NEUZBRUKT

Izlasiet Rom.14:15-23 (skat. arī 1.Kor.8:12,13). Īsumā centieties aprakstīt Pāvila teiktā būtību. Kāds princips šeit atainots, kuru varētu arī attiecināt uz visām savas dzīves jomām? _____

_____

_____

17.-20.pantā Pāvils dažādos kristietības aspektus noliek tiem atbilstošās perspektīvās. Lai gan diēta ir svarīga, kristiešiem nebūtu jāstrīdas par kāda cilvēka izvēli ēst dārzeņus, nevis gaļu, kura varētu būt upurēta elkniem. Tā vietā kristiešiem būtu jākoncentrējas uz taisnīgumu, mieru un prieku Svētajā Garā. Kā šo ideju varētu attiecināt uz šodienas draudzē paceltajiem diētas jautājumiem? Neskatoties uz to, cik lielu svētību veselības vēsts, īpaši diētas mācība, var sagādāt, ne visiem šajā jautājumā viedoklis saskan, un mums ir jāciena šīs atšķirības.

22.pantā, kā arī attiecībā uz aspektu, ka cilvēkiem jāļauj sadzīvot ar savu sirdsapziņu, Pāvils izsaka visnotaļ interesantu iebildumu: „Svētīgs tas, kas sevi netiesā tajā, ko atzīst par labu.” Par ko Pāvils brīdina? Kā tas šajā kontekstā līdzsvaro pārējo viņa teikto? _____

_____

_____

Droši vien kādreiz nācies dzirdēt kādu sakām: „Tā nav citu darīšana, ko es ēdu, valkāju vai kā izklaidējos.” Vai tiešām? Mēs nedzīvojam vakuumā. Mūsu rīcība, vārdi, darbi, pat diēta, lielā mērā pozitīvi vai negatīvi ietekmē arī citus. Ja kāds, kurš jūs uzskata par paraugu, redz, ka jūs darāt kaut ko „sliktu”, viņš iespējams no jums rīkoties līdzīgi. Domājot citādi, mēs sevi mānām. Šeit nederēs arguments, ka nevienam jau ar varu tā rīkoties nespēž. Mums kā kristiešiem citam pret citu ir pienākums, un, ja mūsu piemēra dēļ kāds nokļūst no pareizā ceļa, mēs esam vainīgi.

Kādu piemēru Jūs rādāt? Vai Jūs justos ērti, ja zinātu, ka citi, īpaši jaunieši vai jaunie ticīgie, visās jomās seko Jūsu piemēram? Ko sniegtā atbilde par Jums liecina? _____

_____

DIENU IEVĒROŠANA

Pāvils šajā diskusijā par citu cilvēku, kuru uzskati var atšķirties no mūsējiem, netiesāšanu un nekļūšanu par klupšanas akmeni tiem, kurus mūsu rīcība varētu aizvainot, paceļ arī jautājumu par īpašajām dienām, kuras ievērojam mēs, bet ne citi.

Izlasiet Rom.14:4-10. Kā saprast Pāvila teikto? Vai tas ko liecina par ceturto bausli? Ja nē, kādēļ? _____

Par kādu dienu Pāvils runā? Vai agrīnajā draudzē valdīja pretrunas par konkrētu dienu ievērošanu vai neievērošanu? Acīmredzot. Šī cīņa nojaušama Gal.4:9,10, Pāvilam norādot galatiešu draudzi par to, ka tie ievēroja „dienas, mēnešus, gadus un laikus”. Kā minēts otrajā lasījumā, daži draudzes locekļi Galatijas kristiešus bija pārliecinājuši, ka viņiem nepieciešama apgraizīšana un jāievēro arī citas Mozus bauslībā atrodamās norādes. Pāvils bažījās, ka šīs idejas varētu kaitēt arī Romas draudzei. Bet, iespējams, Romas draudzē problēmas bija tieši jūdu kristiešiem, jo tiem bija grūti pieņemt domu, ka vairs nav jāievēro jūdu svētki un svinamās dienas. Pāvils šeit saka: Attiecībā uz šo jautājumu, dariet, kā vēlaties, jo svarīgākais ir netiesāt tos, kuru ieskati šajā jautājumā atšķiras. Daži kristieši, lai būtu droši, nolēma tomēr ievērot vienu vai vairākus jūdu svētkus un svinamās dienas. Pāvila padoms: Ja viņi jūt, ka tas ir nepieciešams, ļaujiet viņiem rīkoties.

Atšķirībā no dažu viedokļa, nav pamata Rom.14:5 saistīt ar Sabata jautājumu. vai varam iedomāties, ka Pāvilam būtu tik liberāla attieksme pret ceturto bausli? Šajā ceturksnī esam aplūkojuši, cik lielu uzsvaru Pāvils lika uz sekošanu bauslībai, tādēļ varam pavisam droši apgalvot, ka viņš neierindotu Sabata bausli vienā kategorijā ar uztraukumiem par ēdienu, kas varētu būt ziedots elkiem. Neskatoties uz to, ka daudzi šos pantus izmanto kā pamatojumu, ka septītās dienas Sabats ir atcelts, tas šeit nav rakstīts. Pāvils brīdināja draudzes locekļus, ka ir cilvēki, kuri viņa rakstīto izmanto neatbilstoši saturam un savām vajadzībām: „Tā viņš runā par šīm lietām visās vēstulēs, kurās ir kas grūti saprotams, ko nemācītie un nenostiprinātie ļaudis sagroza, tāpat, kā arī citus rakstus, sev par pazušanu.” (2.Pēt.3:16)

Kāda ir Jūsu pieredze ar Sabatu? Vai tas kalpo par svētību, kā sākotnēji iecerēts? Ko varētu mainīt, lai pilnīgāk izbaudītu Kunga Sabatā piedāvātās svētības? _____

ATBILSTOŠS NOSLĒGUMS

Kāda būtiska kristietības patiesība atrodama Rom.15:1-3? _____

Kā šajā Bībeles tekstā aprakstīta būtība, ko nozīmē būt Jēzus sekotājam? _____

Vai ir arī citi teksti, kurās atspoguļotos šī ideja? Kā varam šo principu īstenot savā dzīvē? _____

Ar kādiem svētību vārdiem Pāvils noslēdz šo vēstuli? Rom.15:5,6,13,33. _____

Izturības Dievs ir Dievs, kurš Saviem bērniem palīdz nezaudēt pacietību un izturību. Vārds „hupomone”, kas šeit tulkots kā „izturība”, nozīmē arī „gara spēku” un „nelokāmu pacietību”. Vārdu, kas šeit tulkots kā „ieprieca”, var tulkot arī kā „iedrošināšana”. Iedrošinājuma Dievs ir Dievs, kurš iedrošina. Cerības Dievs ir Dievs, kurš sniedz cerību visai cilvēcei. Tāpat miera Dievs ir Dievs, kurš piedāvā mieru un pie kā var rast mierinājumu.

Tas ir ļoti piemērots noslēgums vēstulei, kurā galvenā tēma ir taisnošana ticībā – iedrošinājums, cerība un miers. Šodienas pasaule alkst pēc tām.

Kā šī vēstule pēc vairākiem personīgiem sveicieniem noslēdzas? Rom.16:25-27.

Pāvils šo vēstuli noslēdz, slavējot Dievu. Romas kristieši, visi kristieši, var droši uzticēties Dievam, kļūstot par taisnotiem ticībā un Dieva Gara vadītiem Viņa bērniem.

Pāvils ir laimīgs, ka var dalīties šajā brīnišķajā vēstī ar citiem. Viņš šo vēsti dēvē par „manu evaņģēliju”. Ar to viņš domā evaņģēliju, kuru sludina. Bet viņa sludinātais ir Jēzus un praviešu vēsts apstiprināts. To turēja noslēpumā ne tādēļ, ka Dievs nevēlējās, lai cilvēki par to uzzinātu, bet tāpēc, ka cilvēki atstūma debesu gaismu, neļaujot Dievam izgaismot viņu dzīves ceļus. Turklāt, šajā plānā bija arī vairāki aspekti, kurus cilvēce spēja aptvert vienīgi pēc Mesijas ierašanās uz zemes. Viņš ne tikai parādīja, kāds ir Dievs, bet arī to, kādi cilvēki var kļūt, pieņemot dievišķo spēku. Jaunā dzīve nozīmē dzīvot ticības paklausībā; tā ir paklausība kā dabīga reakcija ticībai Kungam, kurš žēlastībā attaisno visus grēciniekus, kas šo taisnošanu pieņem.

TURPMĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Elenas Vaitas grāmatā „Liecības draudzei”, 5.sēj., izlasiet nodaļas „Unity and Love in the Church” (477.lpp.) un „Love for the Erring” (604.lpp.). Grāmatā „Dziedinošā kalpošana” izlasiet nodaļu „Palīdzība kārdinātajiem” (166.lpp.).

„Man tika atklāts, kādas briesmas draud Dieva ļaudīm, kuri uzskatīja, ka tiem ar savām nastām jāvēršas pie brāļa un māsas Vaitiem pēc padoma. Tā tam nav jābūt. Milošais, līdzjūtīgais Glābējs visus aicina vērsties pie Viņa, jo Viņš tiem dos atvieglojumu... Daudzi mums jautā: Vai man to darīt? Vai man iesaistīties šajā darījumā? Ko man ir atļauts valkāt? Es viņiem atbildu: Jūs apgalvojat, ka esat Kristus mācekļi. Lasiet un pētiēt Biblii. Piesardzīgi, nododoties lūgšanām, lasiet par mūsu dārgā Glābēja dzīvi, kad Viņš staigāja pa šo zemi. Centieties līdzināties Viņa dzīvei, jo tādējādi nenomaldīsieties no šaurā ceļa. Mēs atsakāmieš kļūst par jūsu sirdsapziņām. Ja mēs jums norādīsim, ko darīt, jūs pēc vadības vērsīsieties pie mums, nevis tieši pie Jēzus.” (Elena Vaita, „Liecības draudzei”, 2.sēj., 118., 119.lpp.)

„Mēs nevaram paļauties uz cilvēku padomu. Kungs mūs visos pienākumos pamācīs tikpat labprātīgi, kā Viņš to mācītu kādam citam. (..) Kad tie, kas noteikti apņemas nedarīt neko tādu, kas varētu Dievam nepatikt, būs nolikuši savus nodomus Viņa priekšā, tie zinās, pa kuru ceļu griezties.” (Elena Vaita, „Laikmetu ilgas”, 552.lpp.)

„Draudzē vienmēr ir bijuši tādi, kas pastāvīgi tiecas pēc individuālas neatkarības. Tie, šķiet, nespēj saprast, ka garīgā neatkarība cilvēku var novest pie pārāk lielas pašpaļāvības un uzticēšanās savam spriedumam, kas liek mazāk cienīt un vērtēt savu brāļu spriedumu, sevišķi to brāļu, kas ieņem kādu amatu un kurus Dievs nozīmējis savu ļaužu vadībai.” (Elena Vaita, „Apustuļu darbi”, 104.lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRDOMĀM:

Ņemot vērā vairākas šonedēļ skartās tēmas, kā mums kā kristiešiem rast pareizo līdzsvaru šādos aspektos:

a) uzticībā tam, kam ticam, vienlaicīgi netiesājot citus, kuru skatījums un viedoklis atšķiras no mūsējā?

b) uzticībā savai sirdsapziņai un nelūgt šo lomu uzņemties citiem, tajā pašā laikā censties palīdzēt tiem, kuri, mūsaprāt, ir nomaldījušies no pareizā ceļa? Kad runāt, bet kad labāk paklusēt? Kad, ja klusējam, kļūstam līdzvainīgi?

c) brīvībā iekš Kristus, vienlaicīgi apzinoties pienākumu būt par labu piemēru citiem?